

Ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου,

τῆς ἐλπίδας τῶν πιστῶν.

Ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἡ μεγάλη Θεομητορική ἑορτὴ τοῦ Αὐγούστου, συγκινεῖ τὴν ψυχὴν κάθε χριστιανοῦ. Ἀπὸ τὴν πρώτη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ψάλλονται καθημερινὰ οἱ Παρακλήσεις καὶ ταυτόχρονα οἱ πιστοὶ προετοιμάζονται, νηστεύουν, ἐξομολογοῦνται, κοινωνοῦν, γιὰ νὰ ἑορτάσουν βαθύτερα πνευματικὰ τὴν ἑορτὴ αὐτή. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου ὀνομάζεται διαφορετικὰ Μετάστασις, διότι ἡ Παναγία μεθίσταται ψυχικὰ καὶ σωματικὰ πρὸς τὴν ὄντως Ζωὴν, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν τῆς. Ἡ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας ἀναφέρει σχετικὰ μὲ τὴν Μετάστασις ὅτι χάριν στὸ σῶμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς νέας Εὐας, πὺρ ἔδωκε σῶμα στὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἔτσι δὲν γεύεται ἡ ἴδια τὴν δύναμη τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἀλλὰ μεθίσταται σωματικὰ καὶ ψυχικὰ στὸν Παράδεισον. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος πὺρ ἡ ὑμνολογία ἀναφέρει «Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐν μνημείῳ τίθεται», καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο «κλίμαξ πρὸς οὐρανὸν ὁ τάφος γίνεται».

Ἡ Κοίμησις τῆς Παναγίας εἶναι γεγονὸς ἐλπίδας καὶ προσδοκίας γιὰ τὸν πιστὸν χριστιανό. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι τὸ τέλος τῆς ζωῆς, δὲν ἐξαντλοῦνται τὰ πάντα ἐδῶ στὴν σύντομη ζωὴ. Ὁ θάνατος γίνεται ἓνας ὕπνος μπροστὰ στὴν Ἀνάστασις καὶ στὴν αἰωνιότητα. Ὑπάρχει τὸ ἐπέκεινα, ἡ αἰώνιος ζωὴ, γιὰ αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται κοίμησις ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, γιὰ αὐτὸ καὶ λέμε σήμερα ἡ Κοίμησις τῆς Παναγίας καὶ ὄχι ὁ θάνατος. Μὲ παρόμοιο τρόπο χαρακτηρίζουμε «κοιμήθηκε» ὁ ἄνθρωπος πὺρ φεύγει ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρόσκαιρη ζωὴ, διότι ὁ θάνατος εἶναι ἓνα προσωρινὸ γεγονὸς.

Ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας στὸ ἀπολυτικίον τῆς Παναγίας τῆς Κοιμήσεως λέγει «Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε». Δηλαδή μὲ τὴν γέννησις τοῦ Χριστοῦ φύλαξες τὴν παρθενία σου καὶ μὲ τὴν κοίμησή σου δὲν ἐγκατέλειπες τὸν κόσμον. Αὐτὸ εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ ἐλπίδα καὶ προσδοκία γιὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Εἶναι βεβαιότητα ὅτι ἡ Παναγία μας εἶναι ἐδῶ καὶ συνεχίζει νὰ ἀγκαλιάζει, νὰ ἐνισχύει καὶ νὰ

θαυματοουργεί. Αυτό αποδεικνύεται μέσα από την μακραίωνη πορεία μας ως έθνος που η Παναγία σώζει πόλη και λαό, από την εποχή της Βασιλίδος των Πόλεων, της Κωνσταντινούπολης, έως και το έπος του 1940.

Η Παναγία μας είναι ακόμα εδώ, αδελφοί μου, και εξακολουθεί να πρεσβεύει για τον άνθρωπο εκείνον που έχει επίγνωση αμαρτωλότητας. Είναι σημαντικό να επισημάνουμε ότι η επίγνωση της αμαρτωλότητας είναι προϋπόθεση, έτσι ώστε να μās ακούει η Παναγία. Επίγνωση της αμαρτωλότητας σημαίνει ότι ο άνθρωπος ζητά το έλεος του Θεού για τα λάθη του, για τις αμαρτίες του, δια πρεσβειών της Υπεραγίας Θεοτόκου. Οτιδήποτε άλλο αποπροσανατολίζει τον άνθρωπο. Αρκεί ένας μικρός αθώος έσωτερικός διάλογος να οδηγήσει τον άνθρωπο στην απώλεια. Ένας διάλογος που περιγράφει πραγματικά έπιτεύγματα και άνδραγαθήματα έξαπατά τον άνθρωπο, διότι από την μία περιγράφει την αλήθεια, όπως ο Φαρισαίος στην προσευχή του, αλλά από την άλλη βρίσκεται πολύ μακριά από την επίγνωση της αμαρτωλότητας του Τελώνη.

Αυτός ο έσωτερικός διάλογος σήμερα έχει πάρει άλλες διαστάσεις, συμβαίνει κατά κόρον και είναι φαινόμενο κοινωνικό. Ο σύγχρονος άνθρωπος βρίσκεται σε διάλογο με τον υπεράνθρωπο που δημιούργησε ή πίστη της χριστιανικής δύσης. Είναι καθηλωμένος στα σύγχρονα ανθρώπινα έπιτεύγματα και στην τεχνολογική εξέλιξη μέσα από την Τεχνητή Νοημοσύνη και έτσι δε του αφήνονται περιθώρια να σκεφτεί ότι η επίγνωση της αμαρτωλότητας είναι ή σωτηρία του, ότι αυτός είναι ο αλάναστος τρόπος για να κατανοήσει την παρουσία του Θεού στην ζωή του και να αισθανθεί την μητρότητα της Υπεραγίας Θεοτόκου. Αυτό το φαινόμενο ενισχύεται ακόμα περισσότερο σε επίπεδο πολιτειακό και θρησκευτικό από έτερόφωτους ήγέτες.

Αυτό έχει ως συνέπεια ο σύγχρονος άνθρωπος να πιστεύει στα ανθρώπινα έπιτεύγματα που υπόσχονται ευημερία και άνεση. Δεν έχει αντιληφθεί έπαρκώς την έξαπάτηση, την όποια έχει υποστεί σε έναν μεγάλο βαθμό. Σε επίπεδο παιδείας εκπαιδεύεται στο υπερεγώ του. Αποφασίζει για ό,τι του άρέσει, σε σημείο να άμφισβητεί την φυσική ροή του ποταμού, την βιολογική του προέλευση. Ταυτόχρονα όμως δεν γίνεται αντιληπτό ότι με αυτή την νοοτροπία του υπερεγώ μετατρέπεται σε ένα πιόνι της παγκοσμιοποίησης και σε προϊόν έκμετάλλευσης.

Ωστόσο, ἡ ἐπίγνωση τῆς ἀμαρτωλότητος εἶναι τρόπος ὑγιοῦς ζωῆς, εἶναι φάρμακο, ὁ σίγουρος δρόμος τῆς σωτηρίας καὶ ἓνας μονόδρομος ἐπιβίωσης. Ὁ τρόπος ποῦ σκέφτεται ὁ ἐν ἐπίγνώσει ἀμαρτωλὸς σὲ σχέση μετὰ τὸν ἐξαπατημένο ἄνθρωπο τῆς ἀρκετὰ ὑποσχόμενης δύσης εἶναι ὅτι ἐντοπίζει τὸ λάθος του, τὸ ἀλλάζει στὴν σωστὴ κατεύθυνση, δηλαδὴ πρὸς τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ σταθεροποιεῖται πρὸς ἀνώτερους στόχους. Τέλος, διακρίνει τὰ ἀφηγήματα τῆς ἐποχῆς μας ποῦ ὁμοιάζουν μετὰ τὸν ψίθυρο τοῦ ὄφεως στὸν Παράδεισο. Διακρίνει τὴν θυσιασμένη ἀλήθεια ἀπὸ τὴν ὑποκριτικὴ ἀγάπη. Διακρίνει ἀκόμα καὶ τὴν Αλήθεια μετὰ ἄλφα κεφαλαῖο ἀπὸ τὴν ἀλήθεια μετὰ ἄλφα μικρὸ.

Γιὰ παράδειγμα, διακρίνει τὸν καρδιακὸ πολιτικὸ λόγο ἐνὸς πολιτικοῦ πατριώτη Ἕλληνα ἀπὸ ἓναν γραμμένο πολιτικὸ λόγο ποῦ ἐκφωνεῖ ἑλληνόφωνος πολιτικὸς μετὰ ἀνάστημα πολιτικοῦ νάνου. Ἐνα ἄλλο παράδειγμα, κατανοεῖ τὸν οἰκουμενισμὸ ποῦ ὑπόσχεται ἀγάπη καὶ ἐνότητα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης. Ἐπομένως, ὁ τρόπος ποῦ σκέφτεται ὁ ἐν ἐπίγνώσει ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐπιβίωση στὸ σήμερον, προσαρμογὴ στὶς δύσκολες συνθηκὲς, βάσεις καὶ θεμέλια γιὰ τὸ μέλλον, βεβαιότητα ὅτι ἡ ἐπόμενη γενεὰ θὰ εἶναι καλύτερη, ἐπειδὴ τὸ σήμερον εἶναι σὲ σωστὸ προσανατολισμὸ. Τὸ μέλλον θὰ ἀλλάξει ὅταν τὸ παρὸν ἀλλάξει ἀπὸ τὸν ἐν ἐπίγνώσει ἀμαρτωλὸ.

Η Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ εἰδικὰ ἡ πρεσβεία της, στὴν ὁποία ἔχουμε προσφύγει ἡμεῖς ὅλοι οἱ Ῥωμηοὶ, μᾶς κάνει νὰ πιστεύουμε μετὰ βεβαιότητα ὅτι δὲν εἴμαστε μόνοι, διότι εἶναι κοντὰ μας. Ἄλλωστε αὐτὸ ἔχουμε βιώσει καὶ αὐτὸ βιώνουμε μέχρι σήμερον. Ἐχουμε στὴν καρδιὰ μας τὴν Παναγία καὶ ἐκεῖνη εἶναι στα διαβήματά μας γιὰ νὰ μὴν πέσουμε ἢ νὰ μὴν ἀλλάξουμε προσανατολισμὸ. Ἐχουμε πρέσβειρα τὴν Παναγία καὶ ἐκεῖνη μπροστὰ στὸν Υἱὸ της μιλάει γιὰ χάρι μας. Παρακαλοῦμε τὴν Παναγία νὰ μᾶς προστατεύσει ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους μας καὶ ἐκεῖνη μᾶς προστατεύει ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀπὸ τοὺς προστάτες μας.

Θὰ ἤθελα, ἀδελφοὶ μου, νὰ καταφύγουμε στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο μετὰ περισσότερὴ ἀποφασιστικὴ καὶ ὄχι ἀπλὰ νὰ τὴν παρακαλέσουμε γιὰ κάποιο αἶτημα, διότι αὐτὸ τὸ κάνουμε μετὰ κάποιο τρόπο ὅλοι μας. Νὰ τὴν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς ἐνισχύσει νὰ ἀλλάξουμε τὸν τρόπο ποῦ μετανοοῦμε. Μετὰ περισσότερὴ ἀποφασιστικὴ νὰ ἐπιλέγουμε τὸ σωστὸ, δηλαδὴ τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Νὰ ἀποκτήσουμε τὴν ἐπίγνωση τῆς ἀμρτωλότητος ποὺ θὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν σταθεροποίηση τοῦ μὴ ἀμαρτάνειν. Ἐφόσον ἀρχίσει ἔστω καὶ σὲ μικρὸ ποσοστὸ νὰ πραγματοποιεῖται αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ μετανοεῖν ἢ διαφορετικὰ ἢ ἐπίγνωση τῆς ἀμαρτωλότητος τοῦ ἀμαρτωλοῦ, τότε θὰ σώσει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸ ἔθνος μας ἀπὸ τὶς ἐξωτερικὲς ἀπειλές, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς νέους ἐφιάλτες ποὺ χαίρονται μὲ τὸ ἔργο τῆς προδοσίας τους.

Εἴθε ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ὡς προστάτιδα τοῦ Ἔθνους μας, γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ μᾶς προστατέψει ἀπὸ κάθε ἐπίβουλο ἐχθρὸ καὶ νὰ μεσσιτεύσει γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα καὶ γιὰ τὸν καθένα ξεχωριστά.

✠ ὁ Θεσσαλονίκης Γρηγόριος

